

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Pavlína Vrkočové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobců: **a) M. A. Y., b) M. Y., c) F. Y.**, zastoupeni Mgr. Tomaszem Heczkiem, advokátem se sídlem Holandská 854/1, Brno, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17. 5. 2016, č. j. KRPP-78313-15/ČJ-2016-030022, č. j. KRPP-78312- 14/ČJ-2016-030022, a č. j. KRPP-78314-14/ČJ-2016-030022, o kasační stížnosti žalobců a) až c) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 2016, č. j. 17 A 58/2016 - 55.

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutími ze dne 17. 5. 2016 č. j. KRPP-78313-15/ČJ-2016-030022, č. j. KRPP-78312-14/ČJ-2016-030022 a č. j. KRPP-78314-14/ČJ-030022 žalovaný rozhodl, že žalobci a), b) a c) se podle § 129 odst. 1, v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťují za účelem předání do Maďarska podle právního předpisu Evropských společenství [Nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 06. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“)]. Doba zajištění se dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovuje na dobu 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

Proti rozhodnutí správního orgánu podali žalobci žalobu dne 16. 6. 2016. Podle jejich názoru žalovaná porušila čl. 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení samostatně a ve spojení s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a ve spojení s § 50 odst. 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalovaný správní orgán se vydáním napadených rozhodnutí dopustil protiprávního jednání ve dvou směrech. Za prvé žalovaná nedostatečně a nesprávně posoudila otázku, zda předpoklad pro předání žalobců do Maďarska je reálný a za druhé nesprávně stanovila dobu zajištění na 45 dnů. Žalobci žádali, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Krajský soud v Plzni následně žalobu rozsudkem ze dne 30. 6. 2016 č. j. 17 A 58/2016-55 podle 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

K věci uvedl, že smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy předání cizince, jeho vycestování nebo správní vyhoštění a aby tento účel nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu předání cizince, popř. vycestování nebo správního vyhoštění. Žalovaná odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010- 150, z něhož dovodila, že: *„správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen posoudit možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné.“* Žalované tak nebyly známy žádné překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobců do Maďarské republiky je povinnost dodržování lhůt uvedených v Dublinském nařízení. Krajský soud neshledal důvodnou žádnou z námitek žalobců ohledně jejich přemístění do Maďarska.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, že doba jejich zajištění je nepřiměřená a byla stanovena nezákonně a v rozporu s požadavkem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32. Uvedl, že čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. V nyní projednávaném případě byla doba zajištění stanovena s ohledem na předchozí zkušenosti správního orgánu s dobou trvání přípravy předání v obdobných případech. Po podání žádosti „Dublinským střediskem“ (lhůta 30 dní) má přebírající strana (Maďarsko) na odpověď lhůtu dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti a následně lhůtu šest týdnů od vyhovění žádosti na přijetí žadatele. Po zvážení všech výše uvedených skutečností správní orgán v souladu s § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu zajištění na 45 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. konkrétně od 16. 5. 2016 od 8:37 hodin, kdy byli zajištěni, dle § 27 odst. 2 zákona o Policii. Při rozhodování o době zajištění správní orgán vycházel z ustálené judikatury (rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26 zabývající se účinným zajištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu důvodů trvání zajištění). Soud dále konstatoval, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, na nějž v této souvislosti žalobci poukazovali, na daný případ nedopadá. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem byla správním orgánem stanovena lhůta na maximum své horní hranice, tedy 90 dnů ode dne omezení osobní svobody

pokračování

stěžovatelky. Žalovaná v nyní projednávané věci však stanovila lhůtu v délce 45 dnů, a to právě s ohledem na lhůty stanovené v Dublinském nařízení.

Proti rozsudku podali žalobci kasační stížnost dne 20. 8. 2016 z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a sice stanovení doby zajištění v rozporu s čl. 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení. Své námitky ohledně přemístění do Maďarska již nezopakovali, nadále však namítali, že délka jejich zajištění byla nezákonně stanovena na 45 dnů. Takto stanovená délka zajištění je dle jejich názoru neslučitelná s požadavky kladenými čl. 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení, jak je ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 – 32 vyložil Nejvyšší správní soud. Podle mínění stěžovatelů není soudem uváděný rozdíl mezi případem původně rozhodovaným Nejvyšším správním soudem (stanovení délky zajištění na 90 dnů) a případem stěžovatelů (stanovení délky zajištění na 45 dnů) nijak relevantní, jelikož z čl. 28 odst. 2 a 3 Dublinského nařízení plyne, že maximální možná délka zajištění v úvodní fázi Dublinského řízení (před podáním žádosti o přijetí zpět) je nejvýše 1 měsíc.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 30. 8. 2016 uvedl, že odkazuje na vyjádření k žalobě pro KS Plzeň, založenou ve spisovém materiálu č. j. KRPP-78313-29/ČJ-2016-030022 (ze dne 18. 6. 2016) a zároveň sdělil, že zajištění cizinců bylo ukončeno již dne 16. 7. 2016.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá obecně buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. V projednávané věci je mezi stranami sporné, zda stanovení doby zajištění žalobců na dobu 45 dnů bylo stanoveno v rozporu se zákonem či nikoliv.

Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že lhůta pro zajištění měla být stanovena nejvýše na jeden měsíc, dle názoru Nejvyššího správního soudu ovšem toto z Dublinského nařízení výslovně nevyplývá. Z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. V daném případě procedura předání stěžovatelů nemohla proběhnout v řádu několika dní, ani během jednoho měsíce. Lhůty stanovené nařízením Dublin III. jsou lhůtami administrativními a určují správním orgánům, dokdy mají činit jednotlivé úkony v řízení o mezinárodní ochranu. Tyto lhůty správním orgánům dožadujícího státu poskytují v součtu maximálně cca tři měsíce k provedení úkonů týkajících se předání žadatelů o mezinárodní ochranu, přičemž ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že v případě rodiny

s dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů. V daném případě zajištění na dobu 45 dnů nebylo nad rámec maximální doby zajištění zákonem stanovené.

Nejvyšší správní soud proto názor stěžovatelů nesdílí, neboť Dublinské nařízení tak, jak uvádějí ve své kasační stížnosti, formulováno není. Ztotožňuje se proto s právním názorem Krajského soudu v Plzni, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32 na věc nedopadá, respektive nelze z něj dovodit závěry, které z něho stěžovatelé učinili. Uvedený rozsudek se totiž zabývá maximální dobou trvání zajištění a uvádí, že nelze paušálně sčítat lhůty uvedené v čl. 28 Dublinského nařízení, tedy jeden měsíc, dva týdny a šest týdnů. Sám poukazuje na to, že v úvahu přichází řada variant, při nichž se celková doba zajištění může značně lišit. Je z něj zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III. přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Z citovaného rozsudku je dále patrné, že: *„...limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III)“*. Pokud stěžovatelé z uvedeného rozsudku cítují, že: *„ V této fázi však stěžovatelka mohla stanovit dobu trvání zajištění v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III. nejvýše na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu...“*, pak čl. 28 Dublinského nařízení. ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění cizince. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení. je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc. Navíc, citovaný rozsudek č. j. 7 Azs 11/2015-32 rovněž zmiňuje otázku prodloužení doby trvání zajištění cizince takto (viz citace z tohoto rozsudku): *„... V případě, že by příslušný stát neodpověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu).“*

Z uvedeného je zřejmé, že správní orgán v době rozhodování zvažil všechny podmínky zajištění účastníků. Doba zajištění s ohledem na délku řízení dle Dublinského nařízení zvolil v souladu s popsány mi okolnostmi případu. Z postupu žalovaného je též evidentní, že žádost o předání stěžovatelů do Maďarska podal včas ve lhůtě do jednoho měsíce, když podnět k zahájení řízení dle Dublinského nařízení zaslal již 18. 5. 2016. K prodloužení lhůty došlo jednou (do 18. 7. 2016) a nebyla překročena maximální doba zajištění v celkovém trvání 90 dnů. Navíc před uplynutím šestitýdenní lhůty pro realizaci přemístění stěžovatelů bylo jejich zajištění ukončeno (dne 16. 7. 2016). Ze správního spisu nejsou zjištěny žádné časové prodlevy. Stěžovatelé nebyli zadržováni po marném uplynutí lhůty pro převzetí. Kasační stížnost Nejvyšší správní soud zamítl jako nedůvodnou dle § 110 odst. 1, *in fine* s.ř.s.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé byli v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Pokud

pokračování

jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné. (§53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. ledna 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu